

Mýtus a já

Pod slovem mýtus si lidé většinou představují různé nepodložené příběhy. Pro mne však toto slovo znamená něco nevšedního, tajemného a neprokazatelného. Ale pevně věřím, že za mýty je vždy ukrytá pravda. Každá kultura či národ věří v jiné mýty, přesto v podstatě každyčkého z nich je něco podobného. To tajemné, co je poutá dohromady. Tím jsou mýty ještě zajímavější, neboť i když vznikali na jiném místě, a dokonce i v jiné době, pořád mají podobné nitro příběhu.

Každý si najdeme nějaký příběh, kterému věříme, nebo v něm najdeme něco, co se nám zalíbí. Mne osobně velice zaujal mýtus Eduarda Petišky, který je z knihy Staré řecké báje a pověsti. Prométheus je zajímavý tím, že v sobě ukrývá mýty jak etiologického, tak antropologického charakteru. Když Prométheus postrádal živé bytosti, které by mu byly podobné, stvořil člověka tím, že smísil silnou vodu a zemi. Z té hmoty pak vyrobil sochu člověka, které postupně ostatní bohové dodávali život. Stejně jako se píše v bibli, ve Starém zákoně, že Bůh zformoval člověka z prachu země. Lidé u Prométhea žili jako ve snu, viděli, ale nepoznávali, slyšeli, ale nerozuměli. Adam a Eva, které stvořil Bůh, byli na tom podobně. Také žili v sladké nevědomosti, dokud neochutnali plody ze stromu poznání dobra i zla. Rozdílem však je, že Prométheus své lidi vše naučil a ukázal jim jak žít a přežít. Zanedlouho se naučili práci, vědám i umění. Zatím co Bůh chtěl nechat Adama a Evu v jeho Ráji a ubránit je kruté realitě světa. Tím, že porušili zákaz Boha jíst ovoce ze zakázaného stromu, jim Bůh jako trest udělil bolesti, útrapy a zbavil je nesmrtelnosti. Podobný trest stihl i lidi Prométheovy, za oheň ukradený z Diova krbu Prométheem. V podobě krásné ženy jménem Pandora, kterou jim Zeus seslal na zem, zároveň se zlatou Pandořinou skříňkou, ve které byly ukryté zlé nemoci, bída a strasti.

Studiem těchto dvou mýtů, jsem byla velmi překvapena, kolik souvislostí najdeme ve dvou rozlišných příbězích. Tyto příběhy nás vedou k zamyšlení a někteří možná i pochopí skryté významy těchto mýtů. Jak se říká, musíme se naučit číst i mezi řádky a vnímat věci, které normálně nevidíme, nebo je nedokážeme pochopit. A je čistě na každém z nás, zda uvěříme, jestli se tyto příběhy v minulosti opravdu staly či nikoli. Každopádně mají v sobě myšlenky, které bychom neměli přehlížet a poučit se chybami minulosti. Mým názorem je, že v každé minulosti se skrývá odraz budoucna.